

Nr 311.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående gäldande av skadestånd m. m. till linjearbetaren K. S. Brindén; given Stockholms slott den 7 maj 1937.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över kommunikationsärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF.

N. Quensel.

Utdrag av protokollet över kommunikationsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 7 maj 1937.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, ENGBERG, SKÖLD, NILSSON, QUENSEL.

T. f. departementschefen, statsrådet Quensel anför:

Den 10 januari 1935 råkade vid Skanstull i Stockholm en telegrafverket tillhörig lastautomobil, förd av reparatören David Johansson, på grund av rådande halt väglag i sladdning och törnade mot en på gångbanan stående ledningsstolpe med påföljd, att denna skadades samt att en på bilen enligt förmans order medföljande linjearbetare Karl Sven Brindén fick näsbenet krossat ävensom andra skador, som medförde svårartat framtida men. Johansson dömdes genom Stockholms rådhusrätts utslag den 21 februari 1935 för ovarsamt framförande av motorfordon till tolv dagsböter, envar å fyra kronor.

Bihang till riksdagens protokoll 1937. 1 saml. Nr 311.

Då telegrafverkets bilar äro försäkrade för skador å tredje person och tredje persons egendom enligt lagen om trafikförsäkring den 10 maj 1929, har skadan på ledningsstolpen ersatts av försäkringsbolaget. Till Brindén har ersättning utgått enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete den 17 juni 1916.

Brindén begärde sedermera hos telegrafstyrelsen att härutöver utfå ersättning för sveda och värk och för framtida men, vilket telegrafstyrelsen avböjt under hänvisning till sistnämnda lag, enligt vilken endast utgår viss avlöning jämte ersättning för läkarvård.

Den 6 juli 1936 uttog Brindén stämning till Stockholms rådhusrätt på Johansson under yrkande att utfå ersättning dels för förlorad arbetsförtjänst med 145 kronor 64 öre — skillnaden mellan normala avlöningen och sjukavlöningen — dels för sveda och värk med 1,500 kronor och dels för framtida men med 3,000 kronor eller sammanlagt 4,645 kronor 64 öre. I sitt den 17 september 1936 meddelade utslag har rådhusrätten jämkat ersättningen för sveda och värk till 500 kronor och förpliktat Johansson att till Brindén utgiva sammanlagt 3,645 kronor 64 öre jämte 5 procent ränta från stämningdagen ävensom i rättegångskostnader 56 kronor samt ersättning för protokollslösen.

Sedan Johansson överklagat utslaget hos Svea hovrätt, gjorde telegrafstyrelsen i skrivelse den 12 oktober 1936 framställning om bemyndigande att av telegrafverkets medel utbetala det skadestånd jämte ersättning för rättegångskostnad, som kunde bliva utdömt. I utlåtande häröver anförde statskontoret, att med prövning av ärendet borde anstå, till dess laga kraftvunnet utslag föreläge.

På grund av förelupet formfel blev emellertid målet desert hos hovrätten, och telegrafstyrelsen har därefter i skrivelse den 4 maj 1937, under återopande av sin skrivelse den 12 oktober 1936, förnyat sin i ämnet gjorda framställning.

Telegrafstyrelsen anförde i nämnda skrivelse den 12 oktober 1936, att Johansson genom utslaget i åklagarmålet erhållit det straff, som domstolen prövat vara skäligt med hänsyn till den ovarsamhet, som kunnat läggas honom till last vid olyckstillfället. Då straffet utmättes i dagsböter, vore beloppet därjämte avpassat efter hans ekonomiska bärkraft och kunde sålunda icke sägas hava några vittgående ekonomiska konsekvenser för honom. Förhållandet vore ett annat i fråga om det i skadeståndsrättegången utdömda beloppet cirka 3,700 kronor. För en inkomsttagare av här förevarande slag betydde detta, att han dömts att utbetala ungefär en hel årsinkomst, vilket självfallet kunde få katastrofala följder för de besparingar, som han under årens lopp eventuellt kunde hava gjort. Det kunde enligt styrelsens förmenande icke vara rimligt, att automobilförarna under sin genom den mer och mer intensifierade biltrafiken i och för sig krävande arbetsutövning skulle vara utsatta för risker av detta slag, utan borde dessa åvila telegrafverket.

I utlåtande den 7 maj 1937 har *statskontoret* förklarat sig icke hava funnit anledning göra erinran mot bifall till vad telegrafstyrelsen hemställt.

Innan jag går in på det nu föreliggande ärendet, får jag erinra om att chefen för justitiedepartementet jämlikt Kungl. Maj:ts bemyndigande den

23 april 1937 tillkallat sakkunniga för att inom departementet biträda med verkställande av utredning angående reform av gällande rättsregler rörande trafikförsäkring samt ansvarighet för skada i följd av trafik med motorfordon. Såsom i direktiven för de sakkunnigas arbete framhållits, skall vid utredningen även upptagas till undersökning, i vad mån skäl föreligga för ett övertagande i en eller annan form från statens sida av förarens ansvarsrisk för skador å staten tillhöriga motorfordon och å passagerare i sådana fordon, vilka passagerare ej sällan utgöras av statsanställda. I avvaktan å resultatet av denna utredning torde uppkommande ansvarsfrågor av denna natur få prövas från fall till fall.

Det nu föreliggande fallet avser gäldande av skadestånd m. m., som ålagts reparatören David Johansson att utbetala till linjearbetaren Karl Sven Brindén på grund av olycksfall vid framförande av en telegrafverket tillhörig automobil. Automobilens fördes av Johansson med Brindén som passagerare, och Johansson dömdes den 21 februari 1935 för ovarsamt framförande av motorfordon till tolv dagsböter, envar å fyra kronor. Ersättning enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete har utgått till Brindén. Därutöver har Stockholms rådhusrätt genom laga kraftvunnet utslag den 17 september 1936 tillerkänt Brindén ytterligare ersättning med sammanlagt 3,645 kronor 64 öre jämte ränta, vartill kommer ersättning för rättegångskostnader med 56 kronor jämte protokollslösen, allt att gäldas av Johansson.

På grund av de föreliggande omständigheterna och då Johansson icke skäligen synes bära belastas med gäldandet av ifrågavarande skadeståndsbelopp m. m., vilka ungefär motsvara hans årsinkomst, vill jag i likhet med telegrafstyrelsen och statskontoret tillstyrka, att proposition avlättes till riksdagen med förslag, att Johanssons betalningsskyldighet måtte få fullgöras av telegrafverket.

Under framhållande att proposition i ärendet jämlikt § 54 riksdagsordningen torde kunna avlätas utan hinder av att den för propositionens avlämnande till riksdagen i allmänhet stadgade tiden gått till ända, hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att telegrafverket må — utan återbetalningsskyldighet för reparatören David Johansson — av telegrafmedel gälda linjearbetaren Karl Sven Brindéns fordran hos Johansson på grund av Stockholms rådhusrätts ifrågavarande utslag den 17 september 1936.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan behagar Hans Maj:t Konungen lämna bifall samt förordnar, att proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

A. C. F. v. Krusenstierna.
